

JENEI GYULA

Elmerül

*kékszürke, szürke, kék, mélykék.
vagy legyen zöld: lombok színe,
balladáké. emlékképek borzolódnak
benne. zavaros legyen, ha barna.
bámuljon eget, fellegeket,
ahogy futnak, vánszorognak,
arcokká, történetekké
gyűrődnek, szakadoznak, elenyésznek
égre báméskodó tengerekben, tavakban,
semmitmondó közhelyekben.
a tó meg tükrözze az eget, a tájat,
az embereket, akik turisták itt,*

*báméskodnak, vízbe dobálnak:
a kavics gyűrűt vet, elsimul
a felszín. a turisták lökjék magukat
a vízbe. idegen tekintetekben
ússzanak. a halott bűvárok nyitott szeme
közvetlen közelre nézzen. a sűrű
közegben tompuljon lassan
a fény. a kéz legyen üres. könnyű
szempillákként fák oszlopai
hajladozzanak a tó valameddig
áttetsző csarnokvizében.*

Lebegés

*jó lesz menni a fenyőavaron, a lehullott tűlevelek
puhává tompítják a lépteiket, az utak kiszámíthatatlanul
kanyarognak, a fák homálllyá szűrik a napsütést,
csermelyek hangja kíséri vagy keresztezi az ösvényeket.
iszunk a gyors vizekből, mert amikben a pisztráng megél,
azokból lehet. napokon át menetelünk végeérhetetlen
fenyvesekben, néha bokrok és törpefák vegetációján át
a hóhatárig, ahol csak zuzmók élnek és apró, színes
virágok. rengeteg köveken kapaszkodunk bámulva
a kékszürke égbe meredő hegyoldalak távoli csupaszságát,
amelyet merészebb turisták piros vagy sárga foltjai
pötytyöznek. egyszer hógolyózunk is. esténként pedig
visszatérünk a szálláshelyünkre. néha gyalog vágunk majd
a rengetegnek, más napokon meg vonatra ülünk közeli
kis városokat nézve ki úti célnak. zacskós tejet és kiflit
veszünk, sajtot és joghurtot, s rákapunk a ruszlira.
gyönyörködünk a céltalan lődörgésben. a lány szóba sem
kerül. csak egyszer, amikor a szálláshelyre érve egyikőnk
megjegyezi: ma sem jött. de azért zuhanyzáskor,
a vonatutakon vagy hosszú gyaloglásaink befelé figyelő
magányában sokszor beül szemünkbe a kérdés: eljön-e?
az ígéret napokon át köztünk lebeg. s az is jó lesz.
pedig azt sem tudnánk, ha menne, melyikünkhöz
menne. de azért forgatjuk magukban a lehetőséget.
egyik nap esni kezd. reménytelen, apró cseppekben
hull, szinte csak szitál, mégis csuromvíz lesz lassanként
a ruhánk. de azért kitartóan megyünk tovább valahová
a hegyi utakon. az esőcseppek olyan aprók lesznek, szinte
dacolnak a gravitációval: hideg permetként lebegnek
a levegőben. fellegekben járunk, mondja majd egyikünk.
de a lány aznap sem érkezik meg.*